

Phải Chẳng Đòi Mờ Ảo Tôi Yêu Em Mù Sương

Hàng năm, cứ tháng Sáu...là mùa Bão-Hàng-Năm! Biết vậy vẫn buồn thăm: "Trời kêu ai nấy dạ!". Chuyện-thường-năm...mà lạ, đọc báo tưởng mới tinh! Nghi ngại nỗi nhân tình! Tình nào cũng "thế thái"! Người gần nhau, xa mãi? Lo lắng và băn khoăn...

Sáng, mặt trời vừa lên. Tôi mong ngày mới đẹp. Tình người như đôi giép, luôn luôn đòi có nhau?

Từ hiên trước, ra sau, không chín chiều vẫn thất. Nước mắt ứa trong mắt. Lại buồn rồi! Quê Hương! Người ta nói "tha phương" là "kiếm ăn", "cầu thực". Sự sống đời, bản chất là lo toan mọi bề...Ai cũng nhớ về quê, một "trả thù", hai "bỏ". Ai cũng tự nhủ: Mình cố lên từng ngày...

Sáng, ngào ngạt hương bay. Sáng, nhẹ nhàng gió thổi. Thân ái Chào Ngày Mới! Chào mọi người sớm mai! Ôi, trong cảnh trần ai...Còn nhớ ai...là tốt!

Tôi lắng nghe chim hót. Chắc hôm nay...không gì? Chim ăn rồi bay đi. Cái sân buồn ở lại...giống giống người con gái nhớ nhớ người con trai?

*

Bài thơ này không dài. Tôi muốn ngừng ở đó, nhớ tấm hình đứa nhỏ đi bán dạo kiếm cơm...Tôi đưa tay tôi hôn, hứa với lòng "yêu quý những câu nói lí nhí của em bé dễ thương". Sao em không đến trường? Sao em phải lam lũ? Ôi cái miệng đứa nhỏ, nước miếng ở khóe môi...Gần bên vẫn xa xôi...Xa xôi thêm mùa bão! Phải chẳng đòi mờ ảo? Tôi yêu em mù sương...

Trần Vấn Lệ